

LEZSÁK SÁNDOR

Kormánypárti frakcióban

Itt ülök
a sebhelyes pulpituson,
közben, útközben,

– most nincsen,
és nem tudom kicsim,
hogy mikor lesz,

mert itt ülök
a nincsen és a lesz között,
valahol félúton,

de nem tudom, kicsim,
hogy meddig, és otthon
megint nélkülem tavaszodik,

itt meg kezünk, lábunk
a Világnagy
Történelmi Kalodában,

de mégis mozdulunk,
Fekete Dobozunk
a gyorsírók zárójelében,

és most megélem,
hogy mit érzett Tisza István
az egykori pisztoly dörrenésében –

Küldenem kell

Jönnek szememből a versek,
mint éjszaka a csillagjelek,
küldenem kell egy képeslapot,
mielőtt még visszamegyek.

Világító torony madárral

Száz évre *dall* (2)

2116. június 12-én, Villő nevenapján,
péntek délután hat előtt állj meg Fiú
a kécskei Lovas-kanyarban, a töltésen,
és várd meg a lányt, kicsit késik, de
jön már, át a réten, gyalogösvényen,
a Kincsem domb alján, ahol kora tavaszkor
őslakó koponyacsontját vetette föl újra
a mélyszántás.

Ha megjön a lány, siessetek a bűvő-
helyetekre, ahol a selymes homokföveny
szélén, az agyagfal mellett a vadkörtefa
árnyékot ad, és nézzétek az élő Tisza
kanyarulatát, ahol már pezsdül a víz,
rajzik a kérész, mámoros násztáncban
a tiszavirág.

Fiú, mondjad a lánynak, most ki kell
kapcsolni minden hírt, gondolatot, tudat-
módosítást, törölni értelmezőt, neuron-
jelzőt, a valóság mását, mert csak így
lesztek ketten, árnyékban, napfényben,
szerelemben, és halljátok a nászban sistergő
élő Tiszát, ahol rabol a süllő, túlsúlyos
sirályok rebbennek el, és halljátok egymás
lélegzetét is, a szív dobogását, és így
maradtok ketten, forró ölelésben, hosszú
csókban, szerelemben, és amikor a hatos
misére hív a harangszó Tiszakürtön, zengi
a távolból: jöjjetek hívő hungarusok,
keresztények, mert lesz még emberi élet,
van még itt magyar lélek!

(2013)